

Alain Van der Steen

Biron

Boek II

IJswind

Copyright © 2020 Alain Van der Steen
Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur. Elke overeenkomst met bestaande personen en/of situaties is louter toevallig.

Omslagfoto: SelfPubBookCovers.com/silkhaven
Omslagfoto bewerking: Alain Van der Steen

ISBN: 978-9-464-18058-9

www.alainvandersteen.com

Dankbetuiging

De dank van de auteur gaat uit naar Leen Bastiaens, Marleen Van Wunsel, Marleen Daems en Dirk Pauwels voor hun tijd, energie en enthousiasme bij de review van dit boek.

1

Bydus De Wijze wist dat dit de laatste keer was. Hierna zou het verleden overgaan in de toekomst. Zo was het altijd al bedoeld geweest, door de eeuwen heen. Ook al accepteerde Bydus de gebruikelijke gang van zaken, toch had hij een zwaar gevoel. Het was een mix van sereniteit en verdriet, van hoop en berusting. De oude Elfenmagiër keek naar links en zag hoe die toekomst hem ernstig aankeek. Bydus herkende in het paar baby-blauwe ogen hetzelfde respect voor dit ambt zoals hij dat zelf ook altijd had gehad, sinds het moment dat hij als jonge magiër de staf van zijn magister had overgenomen. Terwijl hij verder schreed naar het eenvoudige altaar dat in het midden van de in de rotsen uitgehouwen Elfentempel stond, keek Bydus naar rechts. Ofraël De Rechtvaardige knikte de magiër eerbiedig toe terwijl Allynna De Zachte, de gemalin van de Elfenkoning, Bydus een bemoedigende glimlach schonk. De oude magiër rechtte zijn rug, overbrugde de laatste meters en nam zijn plaats in achter het altaar. Voor hem stond een samengepakte menigte, die uit ontzag voor dit uitzonderlijke moment, hem in een gespannen stilte aankeek. Bydus zocht met beide handen steun aan de rand van het altaar. Het was nu echt zo ver, het moment waarom iedereen in de tempel was verzameld kon niet langer meer worden uitgesteld. Bydus De Wijze schraapte zijn keel en begon te spreken.

ALAIN VAN DER STEEN

'Elfen! Het is mij altijd een eer geweest om jullie magiër te mogen zijn. Het is een verantwoordelijkheid die ik elke dag met veel plezier heb aanvaard. Niet alleen stond ik al die tijd ten dienste van jullie allen, maar had ik ook het geluk om gedurende zijn ganse regeringstermijn, Folas De Kalme tot zijn dood te mogen bijstaan.'

Een zacht geroezemoes steeg spontaan op uit het publiek vanwege het korte Elfengebed dat gezamenlijk werd gefluisterd uit waardering voor hun vorige koning.

'Omdat zijn zoon, Ofraël De Rechtvaardige,' en Bydus strekte zijn linkerarm uit naar de vader van Elise Zonedruppel, 'de voorbije jaren blijk heeft gegeven een even wijs leider te zijn als zijn vader, zijn we hier nu met z'n allen verzameld. Een nieuwe, jonge koning, heeft behoefte aan een nieuwe, jonge magiër die hem gedurende zijn hele leven kan bijstaan.'

Bydus keek naar rechts en wenkte zijn opvolger als uitnodiging om naar het altaar te komen.

'Daarom zal deze dag de geschiedenis ingaan als diegene waarop ik de heilige Elfenstaf overhandig aan mijn veelbelovende leerling en opvolger, Thuvior De Schrandere!'

De jonge magiër had ondertussen het altaar bereikt en drukte als begroeting, zoals het ceremonieel dat voorschreef, zijn voorhoofd tegen dat van Bydus De Wijze. Geschrokken deinsde Thuvior terug vanwege de lichte schok die door zijn lichaam ging. Bydus had deze reactie echter geanticipeerd, pakte Thuvior's schouders stevig vast en duwde hun voorhoofden weer tegen elkaar. Beide mannen bleven zo

IJSWIND

een tijdje bewegingsloos staan, terwijl alle kennis die Bydus in al die eeuwen had vergaard, als een doorlopende stroom van energie werd uitgewisseld aan zijn pupil. Toen liet de oude magiër de schouders van de nieuwe magiër los en beide mannen rechtten hun rug. Met betraande ogen glimlachte Bydus De Wijze naar Thuvior De Schrandere, deed een stap opzij en bood hem met uitgestrekte armen zijn staf aan. Thuvior boog naar zijn leermeester terwijl hij de staf aanvaardde, draaide een kwartslag en stak zonder een woord te zeggen de heilige staf richting het verzamelde volk. In reactie hierop legde iedere aanwezige de rechterhand op het hart en herhaalde driemaal Thuvior's naam. Het volk had hun nieuwe magiër omarmd.

Onder de indruk van het hele gebeuren draaide Thuvior zich om en zag hoe Bydus De Wijze zonder nog om te kijken traag naar een uitgang van de tempel schreed. Thuvior De Schrandere wist dat dit de laatste keer was.

2

Ze hadden de hele nacht gereden en konden het doel van hun reis eindelijk onderscheiden in het eerste opkomende licht dat aan de oostelijke horizon verrees. Uxunrhad trok de kap van zijn mantel wat dieper over het hoofd, in een poging om zich te beschermen tegen de bijtende wind die een uur of twee geleden was opgestoken. Nachtsluiper, die heel de reis vooraan op het zadel tussen de benen van zijn Schaduw had liggen slapen, rekte zich, zette zich recht en keek om zich heen.

Zijn we er? vroeg hij hoopvol.

Ook zijn kattenvacht bood niet optimaal bescherming tegen de winterse kou waarin ze waren terechtgekomen. Toen ze gisterenavond vertrokken waren vanuit het legerkamp aan de andere kant van de bergketen was de temperatuur een pak aangenamer geweest.

Nog minstens een uur rijden, schat ik, meldde Uxunrhad zijn Schim. *Ik zie de toren van haar burcht al. Niemand is ooit tot hier geweest, dus ik weet niet hoe toegankelijk die laatste bergpas zal zijn.*

'Dat ziet er zelfs vanaf deze afstand verdomd indrukwekkend uit,' bromde Brewain. 'Bent u zeker dat we toch niet beter Jennyk en de mannen hadden meegenomen, Heer?'

'Denk na, Brewain! We willen een bondgenoot, niet nog een vijand. Indien we zouden komen aankloppen met meer dan vijftienhonderd soldaten, dan zullen de bewoners van

IJSWIND

die vesting ons niet bepaald met open armen ontvangen. Met z'n tweeën zullen ze ons daarentegen niet als een bedreiging zien.'

Met z'n drieën, corrigeerde Nachtsluiper zijn Schaduw.

Ja, inderdaad, sorry, je hebt gelijk, met z'n drieën, aaide Uxunrhad over de rug van Nachtsluiper.

De ex-Oppergod van Het Kwade had na iets meer dan een jaar nog steeds moeite met zijn verplichte status als Schaduw, inclusief bijhorende Schim. Hij zon al die tijd op wraak vanwege zijn nederlaag in Vuurland tegen Aarycia, Biron en de Elfen. Zij hadden hem van alles beroofd, van zijn toekomst als heerser van Alles. Wat Uxunrhad betrof was hij enkel een Schaduw van de Goden in titel, niet in daden. Binnenkort zou hij de status aannemen waar hij recht op had en zouden de Goden in zijn schaduw staan. De voorbije maanden had hij met steeds groeiend succes een aanzienlijk leger achter zich kunnen scharen. Dat had geholpen om zijn plannen wat meer vorm te geven, maar Uxunrhad beseftte dat puur geweld niet voldoende was tegen deze vijand. Daarom had hij een aantal van zijn mannen uitgestuurd om een niet te onderschatten wapen in te zetten: leugens! Zijn boodschappers hadden de voorbije maanden in Vuurland en Bronland verhalen verspreid met de bedoeling om zowel de Mensen als de Elfen in een slecht daglicht te stellen. Volgens de recentste verslagen zou deze negatieve propaganda stilaan het gewenste effect beginnen te vertonen. De volgende stap om deze georkestreerde leugens een flinke duw in de rug te geven lag nu voor hem,

ALAIN VAN DER STEEN

in een vesting die de thuisbasis was voor de vrouw die heerste over Stormland. Het land waar, voor Uxunrhad en Brewain, nog nooit iemand voet had durven zetten.

De Elfen konden rekenen op de steun van een ervaren, machtige magiër. De Mensen genoten de bescherming van een aantal niet te onderschatten Schaduwen. Mankracht had Uxunrhad ondertussen voldoende verzameld, nu was het tijd om een weerwoord te kunnen bieden aan de magie die zijn tegenstanders zonder twijfel zouden gebruiken. Iets wat hij in zijn jaren als Oppergod had geleerd, was dat magie het enige effectieve wapen was tegen magie. En dat effectieve wapen wachtte daar op Uxunrhad achter de muren van die witte burcht.

'Kom, we moeten verder,' gebod hij Brewain en drukte zijn knieën in de flanken van zijn paard. 'Ik wil voor de avond invalt achter die muren zijn.'

3

Biron zag tot zijn verbazing hoe Bydus De Wijze de Elfentempel had verlaten zonder dat iemand van de Elfen daar enige aandacht aan leek te schenken. Biron stootte Styghandir zacht tegen de bovenarm om diens aandacht te trekken en wees met zijn kin naar de oude magiër.

'Waarom gaat Bydus er zo stiekem vandoor?' fluisterde hij.

'Hij gaat naar de plek waar de Goden hem komen halen. Bydus heeft gisterenavond laat, nog voor jullie hier waren, reeds van iedereen afscheid genomen.'

'Hij gaat naar de plek waar ... wil je zeggen dat hij ...?' stamelde Biron.

Styghandir knikte zwijgend.

'Maar waarom?' vervolgde Biron.

'Bydus heeft een lang en rijk gevuld leven gehad maar op een bepaald moment moet ook daar een einde aan komen. Ook al worden wij veel ouder dan de Mensen, zo zit het leven nu eenmaal in elkaar, ook voor ons Elfen. Magiërs hebben het voorrecht dat ze dat moment zelf kunnen kiezen. Bydus heeft, zoals de meeste van zijn voorgangers, beslist dat de overdracht van zijn ambt het meest geschikte moment is om De Wereld voorgoed te verlaten,' legde Styghandir uit.

Verbouwereerd keek Biron opnieuw naar de oude Elfemagiër en zag hoe die nog eenmaal omkeek, glimlachte en toen door de uitgang verdween. Biron draaide zich naar

zijn reisgezellen maar Wallach, Aarycia en Brimurith gingen zo op in de rest van de ceremonie ter ere van de nieuwe magiër, dat ze niet in de gaten hadden dat de oude voorgoed verdwenen was. Vanuit zijn ooghoek zag Biron wat commotie aan de tempelingang. Een man was abrupt binnengekomen en leek geen oog of respect te hebben voor wat er in de tempel aan de gang was. De soldaat baande zich ongegeneerd een weg door de menigte terwijl hij zoekend rondkeek. Toen hij Biron in de gaten kreeg, stak hij zijn hand in de lucht ten teken van groet en wurmde zich doelgericht door de massa Elfen.

Heb jij enig idee wie dat is, Wolkdanser?

De havik, die op Biron's schouder zat, volgde diens blik.

Afgaande op zijn tuniek vermoed ik een boodschapper van de Goden. Hij lijkt me gehaast, dat kan geen goed nieuws zijn.

Biron trok de aandacht van Wallach, Aarycia en Brimurith op hun naderend bezoek. De man had eindelijk Biron bereikt en boog kort voor hij begon te spreken.

'Vergeef me mijn opdringerigheid op dit belangrijke moment, Vrouwe, Heren, maar ik heb een belangrijk bericht voor u allen van Heer Entarr en Vrouwe Qruona. Wilt u mij volgen alstublieft?'

Zonder op een antwoord te wachten draaide de boodschapper zich op zijn hakken om en begon zich een weg terug naar de ingang te wurmen. Biron keek zijn wapenbroeders aan en haalde de schouders op. Een bericht van de Oppergoden van Het Goede en van Het Kwade

IJSWIND

konden ze niet negeren.

'Zullen we?' stelde hij voor en volgde de boodschapper.

4

Het leek alsof de wind probeerde om beide mannen doelgericht de adem te benemen. Uxunrhad zat diep voorovergebogen in het zadel en Nachtsluiper probeerde zich zo goed mogelijk tegen de koude te beschermen onder de mantel van zijn Schaduw. Een dunne ijslaag vormde zich op Uxunrhad's grijs wordende baard en snor en de ex-Oppergod begon zich zorgen te maken of het wel de juiste beslissing was geweest om hier naartoe te komen.

'Ik zie bijna geen hand meer voor ogen,' brulde Brewain tegen de wind in. 'Ik had verwacht dat we nu toch al wel bij die verdomde burcht zouden zijn. We moeten een schuilplaats vinden of de wind en de kou worden onze dood!' besloot hij.

Uxunrhad beseftte dat zijn trouwe luitenant gelijk had. Als ze niet gauw ergens een plek vonden om zich te beschermen tegen de steeds guurder wordende omstandigheden, dan zouden ze doodvriezen. Een eerloze dood. Niet de dood die paste bij een toekomstige heerser. Uxunrhad hield zijn hand boven de ogen en probeerde voor zich uit te kijken. Zijn ogen traanden van de snijdende wind en de wild in het rond dwarrelende sneeuwvlokken maakten het hem zo goed als onmogelijk om meer dan twee à drie meter verder op het rotsige pad te kunnen zien. Net zoals Brewain had ook Uxunrhad volgens zijn eigen inschatting verwacht dat ze al een tijdje geleden reeds voor de burchtpoort zouden hebben gestaan. De weersgesteldheid

IJSWIND

was halverwege echter geleidelijk aan veel slechter geworden, tot ze zich uiteindelijk in deze onnatuurlijk barre winterse weersomstandigheden bevonden. De ex-Oppergod probeerde links en rechts van hen te kijken of hij misschien een grot, een spelonk of eender welke grote holte in de bergwanden kon zien waarin ze beschutting zouden kunnen vinden. Maar hij zag helemaal niets. Misschien was er niets. Of misschien kon hij simpelweg niets zien door het hen omsingelende witte gordijn.

Kom op, sprak Uxunrhad zichzelf moed in, we moeten er bijna zijn, dat kan niet anders!

'Hou vol!' riep hij zijn metgezel toe. 'Het kan nooit ver meer zijn. Voor we het weten zitten we met onze voeten voor de open haard met een beker wijn in de hand!'

Uxunrhad realiseerde zich dat zijn gesproken woorden niet zo overtuigend klonken zoals ze dat in zijn hoofd wel hadden gedaan. Hij haalde de schouders op en duwde zijn hielen in de flanken van zijn paard in de hoop dat het wat sneller zou stappen. Het vermoeide dier briepte, schudde het hoofd uit protest en bleef hetzelfde trage tempo aanhouden. Omdat ze geen andere keuze hadden, sjokten de twee ruiters op die manier nog een tiental minuten verder. Ze gingen een bocht om en voor ze het beseften stonden ze aan de rand van een grote grasvlakte. De wind en de sneeuw leken hier niet te kunnen komen. Uxunrhad merkte op dat het vlakke terrein dat voor hen lag weliswaar omringd was door reusachtige bergwanden maar dat was het rotspad dat ze beklommen hadden ook. Deze plotse

verandering van weertype leek hem geen natuurlijke oorzaak te hebben.

'Het lijkt wel magie!' nam Brewain hem de woorden uit de mond.

'Inderdaad,' glimlachte Uxunrhad zelfverzekerd, 'magie!'

Ze spoorden hun paarden aan en stapten verder over de gigantische vlakte die een diameter had van bijna duizend meter. Nachtsluiper had eerst verbaasd om zich heen gekeken van onder Uxunrhad's mantel en had zich toen weer op zijn favoriete plek vooraan op het zadel gezet. Het begon schemerachtig te worden, maar aan het einde van de vlakte konden de mannen een doorgang in de bergwand zien van hooguit een meter of tien breed. Ze stuurden hun paarden tussen de rotswanden door en hielden toen halt aan de rand van een tweede, aanzienlijk kleinere vlakte. Met een opgelucht gevoel staarden Uxunrhad en Brewain naar de hagelwitte burcht die een tweehonderdtal meter voor hen uit de rotsen leek op te rijzen. De vesting was vanop deze relatief korte afstand nog indrukwekkender dan Uxunrhad die ochtend vanuit het dal had durven vermoeden.

Met een klakkend geluid van de tong moedigde Uxunrhad zijn rijdier aan om verder te stappen. Het verbaasde de afvallige Schaduw dat hij geen troepen op de wallen zag, zelfs niet een paar wachters. Hij draaide zich in het zadel om goed om zich heen te kunnen kijken, maar hij kon nergens uitkijkposten of iets dergelijks bespeuren. Ze moesten er echter van uitgaan dat hun komst al lang bekend was bij hun toekomstige gastvrouw, wist hij. Toen

IJSWIND

Uxunrhad en Brewain ongeveer de helft van de afstand naar de burchtpoort hadden afgelegd, hoorden ze van achter de hoge muren van de vesting het monotone geluid van een hoorn. Zodra het geluid stopte zagen Uxunrhad en Brewain dat de wallen, die voorheen volledig verlaten leken, nu tot de laatste centimeter bezet werden door soldaten in witte tunieken. Hun helmen, schilden en zwaarden leken te gloeien in het licht van de ondergaande zon.

'Bent u nog steeds overtuigd dat het een goed idee was om Jennyk en de rest niet mee te brengen?' vroeg Brewain met een sarcastische ondertoon in zijn stem.

'Wanneer we hier met zijn allen waren gekomen, dan waren we vijf minuten geleden afgeslacht vanaf het moment dat we die smalle doorgang van zonet passeerden. Deze plek is ideaal te verdedigen tegen elke grootmacht,' reageerde Uxunrhad bewonderend. 'Kom, we kunnen nu niet veel anders doen dan ons netjes aanmelden,' glimlachte hij, terwijl hij Brewain kameraadschappelijk op de schouder sloeg.

Ze stapten een twintigtal meter verder toen Brewain zijn paard inhield.

'Wat is er?' vroeg Uxunrhad geërgerd.

'De stilte.'

'Wat bedoel je?'

'De stilte. Er staan daar honderden gewapende mannen op die muren ons op te wachten maar er is geen enkel geluid te horen. Geen metaal op metaal van zwaard op schild, geen gerinkel van maliënkolders, geen bevel,

helemaal niets!’

Alsof de Goden hem ongelijk wilden geven, klonk de hoorn opnieuw. Zodra het galmende geluid was uitgestorven, begonnen de soldaten op de wallen als één man ritmisch een aantal keren met hun zwaarden op hun schilden te slaan. Perfect simultaan stopten ze. Uxunrhad en Brewain keken elkaar vragend aan. Geen van beiden wist wat hun volgende stap zou moeten zijn. Was dit korte spektakel een begroeting geweest? Moesten ze nu gewoon verder richting de poort van de burcht gaan? Of was het juist een waarschuwing en konden ze beter op hun stappen terugkeren?

Min of meer besluiteloos bleven ze staan maar hun paarden begonnen onrustig ter plaatse te trappelen. Uxunrhad probeerde koortsachtig na te denken wat hun volgende zet zou moeten zijn, toen hij het eerste gegrom achter hen hoorde. Beide paarden hinnikten nu angstig en schudden heftig hun manen heen en weer. Terwijl hij uit alle macht probeerde om zijn paard in bedwang te houden hoorde hij Brewain zijn naam noemen.

‘Euh ... Heer Uxunrhad?’

Uxunrhad keek naar rechts en zag Brewain half gedraaid, met grote ogen achter zich kijken. Hij volgde Brewain’s blik en het leek Uxunrhad alsof iemand al het bloed uit zijn hoofd kneep.

‘Wat in naam van de Goden zijn dat?’ stamelde hij.

5

De boodschapper stond hen buiten ongeduldig op te wachten.

'Mijn oprechte excuses dat ik u tijdens deze belangrijke ceremonie moet storen maar ik handel in directe opdracht van de Oppergoden zelf,' verklaarde de man.

'Dat is oké, beste man,' stelde Aarycia de boodschapper gerust. 'We zijn uiteraard erg benieuwd naar wat je ons te vertellen hebt,' moedigde ze hem verder aan.

De soldaat boog licht als dank voor Aarycia's vriendelijke woorden en begon zijn verhaal.

'Zoals u weet is er in het voorbije jaar, sinds jullie overwinning op Uxunrhad, geen enkel teken van leven meer geweest van de ex-Oppergod. Eigenlijk, technisch gesproken, van de afvallige Schaduw,' verbeterde de boodschapper zichzelf. 'We gingen er uiteindelijk van uit dat hij alsnog gesneuveld was. Recente berichten spreken dat echter tegen. Uxunrhad heeft blijkbaar eerst zijn wonden zitten likken en heeft daarna een leger van behoorlijke omvang achter zich kunnen scharen.'

Biron kreeg een ongemakkelijk gevoel bij dit nieuws en bekeek kort zijn vrienden. Aan de blik die hij in de ogen zag van Wallach, Aarycia en Brimurith wist de Schaduw dat hij niet de enige was.

'Is er ook geweten wat zijn plannen voor de nabije toekomst zijn,' vroeg Biron aan de boodschapper. 'Waar bevindt Uxunrhad zich nu? Heeft hij al dorpen of steden

aangevallen?’

‘Dat weet ik niet, Heer. Dit is alles wat ik als mededeling voor u heb. Vrouwe Qruona en Heer Entarr willen u graag persoonlijk op de hoogte brengen van alle verdere details,’ meldde de gezant.

‘We worden dus door hen ontboden in Godenland?’ concludeerde Wallach. ‘Wanneer?’

‘Toch niet, Heer,’ informeerde de ijlbode hem, ‘Vrouwe Qruona en Heer Entarr zijn hier, in Elfenrijk.’

‘Hier?’ riep Aarycia verrast uit. ‘In Y’manora?’

Als de Oppergoden zelf neerdaalden op De Wereld om hen hier in de Elfenhoofdstad op te zoeken en een opdracht te geven, dan moest de situatie wel ernstig zijn, besefte Aarycia.

‘Inderdaad, ze wachten op u in het paleis!’

Dat verklaarde waarom Ofraël een bepaald onrustige indruk wekte tijdens de ceremonie. De Oppergoden zelf zaten in zijn paleis, dacht Biron. Of zou Ofraël nog voor hen op de hoogte zijn gebracht door Entarr en Qruona?

Dat leek Biron onwaarschijnlijk, koning of niet, de Schaduwen rapporteerden rechtstreeks aan de Goden en werden ten tijde van crisis altijd als eersten op de hoogte gebracht. De boodschapper deed een stap opzij en wees met een open hand uitnodigend naar het Elfenpaleis.

‘U weet de weg neem ik aan?’

6

Staalblauwe ogen keken recht in de zijne en deden Uxunrhad huiveren. De afvallige Schaduw van de Goden bracht zijn hand met een trage beweging naar het gevest van zijn zwaard en werd daarvoor beloond met laag, dreigend gegrom, dat gevormd werd achter een aantal indrukwekkend grote hoektanden. Nachtsluiper leek niet geïntimideerd, zette een hoge rug op en blies terug in antwoord op het gegrom. De hoorn klonk opnieuw vanuit de burcht en de middelste enorme wolf deed een paar passen richting Uxunrhad en Brewain, die beiden erg veel moeite hadden om hun angstige paarden te bedaren. De vier andere sneeuwwitte monsters vormden links en rechts van hun leidster een halve cirkel. Op die manier werd een eventuele vluchtpoging van de mannen al in de kiem gesmoord nog voor ze ook maar op het idee zouden gekomen zijn. De gigantische roofdieren bleven vervolgens roerloos als standbeelden staan.

‘Wat nu?’ vroeg Brewain met licht trillende stem.

Hij ging geen enkel gevecht met een andere man uit de weg maar dit was toch wat anders.

‘Ze willen blijkbaar niet dat we teruggaan, dus zit er niet veel anders op dan verder richting de burcht te gaan, denk ik,’ redeneerde Uxunrhad, schijnbaar onaangedaan.

Na een eerste lichte paniek had hij zijn zelfbeheersing opnieuw gevonden. Hij bekeek de wolven aandachtig. Hun schoft was minstens anderhalve meter hoog schatte hij. De

dikke vacht was hagelwit, als ongerepte sneeuw. Ze hielden hen in de gaten met felle oranjebruine ogen die leken te gloeien in de ondergaande zon. Enkel de Alfa wolvin bekeek hem met een paar ijskoude blauwe ogen.

Uxunrhad draaide zich behoedzaam om toen hij het ratelende geluid van kettingen achter zich hoorde. De valbrug voor de burchtpoort werd neergelaten. Niet veel later zwaaide de poort langzaam open. Uxunrhad en zijn kompaan wachtten op wat komen ging maar er gebeurde niets. Behalve de soldaten op de wallen was er niemand anders te zien, niemand kwam hen door de poort tegemoet. Uxunrhad keek opnieuw naar de wolven, maar geen van de dieren leek ook maar een centimeter te hebben bewogen. Hij voelde instinctief de vragende blik van Brewain. Uxunrhad richtte zijn blik opnieuw naar de burcht. De situatie waarin ze terecht waren gekomen had zowel iets bedreigends als iets bevreemdend. Maar ze stonden hoe dan ook voor de poort van hun reisdoel. Zo te zien had de eigenares van de vesting geen bezwaar dat ze op visite kwamen. Waarom had ze anders de poort voor hen geopend, terwijl ze net zo goed hem en zijn wapenbroeder had kunnen laten verscheuren door haar, schijnbaar, goed getrainde huisdieren?

'Blijkbaar worden we uitgenodigd, Brewain,' oordeelde Uxunrhad, 'laten we niet onbeleefd zijn door onze gastvrouw te laten wachten,' en hij leidde zijn paard richting de burcht.

7

'Biron, Wolkdanser, Wallach, Grondzwever, Aarycia, Droomvanger en Brimurith,' begroette Entarr oprecht blij het gezelschap, 'wat fijn dat jullie er zijn! Bedankt voor jullie snelle komst!'

Ze bogen allen het hoofd voor de Oppergod van Het Goede en zijn tegenpool, Qruona. De Oppergodin van Het Kwade was minder uitbundig dan Entarr en knikte slechts kort met het hoofd.

'Tot uw dienst, Heer, Vrouwe,' reageerde Biron, 'wij begrepen van uw boodschapper dat u ons dringend wilde spreken?'

'Ja, inderdaad, maar alsjeblijft, kom erbij zitten,' wees Entarr met een wijd armgebaar naar de grote houten, ovale tafel die in het midden van de ruimte stond. 'Willen jullie misschien iets drinken?' vroeg hij, terwijl hij één van de wachtende dienaren wenkte.

Wanneer iedereen rond de tafel plaatsnam, schonk de bediende voor ieder van hen een beker wijn in. Daarna begaf de man zich discreet terug naar de plek tegen de muur waar hij voordien had staan wachten.

'Ofraël is zo vriendelijk geweest ons zijn paleis ter beschikking te stellen,' meldde de Oppergod. 'Qruona en ik zullen jullie op de hoogte brengen van enkele verontrustende ontwikkelingen met betrekking tot Uxunrhad en dan moeten we weer gaan,' verklaarde hij.

Entarr nam een slok wijn terwijl hij keek naar Biron en

de zijnen en zag dat hij, zoals verwacht, hun onverdeelde aandacht had. Entarr wist dat de drie Schaduwen en Brimurith nog een rekening te vereffenen hadden met de afvallige ex-Oppergod van Het Kwade. Net zoals hijzelf en Qruona dat ook hadden. Elke informatie die de vrienden kon helpen om Uxunrhad te vinden zou welkom zijn. Entarr wou hun geduld dan ook niet langer op de proef stellen.

‘Na de grote strijd in de burcht van Kaos leek het alsof Uxunrhad in rook was opgegaan. Geen enkele Schaduw hoorde of zag tijdens hun opdrachten ook maar iets dat zou doen vermoeden dat Uxunrhad nog in leven zou zijn. Tot recent Ulsvorn, één van jullie collega’s, opmerkte dat, tijdens zijn twee laatste opdrachten in Bronland en in Vuurland, er een sfeer van haat leek te ontstaan jegens zowel de Mensen als de Elfen. Toevallig verbleef hij in een taveerne in Bronland waar een guur uitzierend figuur publiekelijk aan iedereen die het maar wilde horen, lasterlijke taal aan het spuien was. Lasterlijke taal gericht tegen de bevolking van Mensenland en Elfenrijk. Dat vond de Schaduw in eerste instantie niet zo vreemd, haatdragende figuren kom je nu eenmaal overal tegen. Maar enkele weken later zag hij dezelfde man, ditmaal samen met een kompaan, in een herberg in Vuurland, waar beide figuren identieke opruiende taal verspreidden als de kwaadsprekerij in Bronland. Ulsvorn besloot achteraf de twee mannen te volgen en na een reis van bijna een dag zag hij dat ze deel bleken uit te maken van een grote gewapende bende. Hij schatte dat het er meer dan

IJSWIND

vijftienhonderd waren! Nieuwsgierig ging Ulsvorn verder op onderzoek uit en hij is er bijna zeker van dat hij Uxunrhad heeft gezien. Bijna zeker, omdat hij al die tijd op een veilige afstand van het leger was gebleven en de avond begon te vallen.'

Entarr nam een slok wijn om zijn keel te spoelen en keek kort naar Qruona die nog steeds rechtstond en met een ogenschijnlijk onverschillige blik naar het gezelschap keek.

'De volgende ochtend,' ging Entarr verder, 'brak de bende hun kamp op en vertrokken ze naar het westen, richting de grens met Stormland.'

'Stormland?' zei Brimurith enigszins verbaasd. 'Die plek schijnt volgens de verhalen nog onherbergzamer te zijn dan Vuurland. Wat zou Uxunrhad daar te zoeken hebben?'

'Niet "wat", maar "wie", Brimurith,' sprak Qruona nu voor het eerst. 'Uxunrhad gaat meer dan waarschijnlijk op zoek naar Evanora.'

'Evanora?' onderbrak Wallach deze keer. 'Wie is dat dan? Wat maakt haar zo belangrijk voor Uxunrhad?'

'Zij is de Heks van Wind en IJs!' antwoordde Qruona met een ernstig gezicht.

8

Zodra Uxunrhad en Brewain het plein waren opgereden, werd de poort van de vesting achter hen gesloten. Ze stapten verder tot ze in het midden van het vierkante plein waren en besloten daar halt te houden. Het had geen zin om te proberen enige dekking te zoeken voor het geval dat nodig mocht zijn. Hun lot lag volledig in de handen van hun gastvrouw. Uxunrhad keek om zich heen en zag de soldaten nog steeds op de wallen staan. Het viel hem op dat geen enkele een wapen in de aanslag had.

'Ze lijken ons niet vijandig gezind,' merkte Brewain hoopvol op.

Uxunrhad ging met beide handen door zijn zwarte, schouderlange haar, steeg af, aaide Nachtsluiper kort over de kop en ging dan een paar meter voor de paarden staan. Hij plaatste zijn handen op zijn heupen, ademde diep in en liet zijn adem langzaam tussen zijn tanden ontsnappen.

'Niet vijandig gezind of misschien gewoon ... zelfverzekerd,' reageerde hij. *Nachtsluiper, wil je onopvallend een kleine verkenningsronde doen alsjeblieft. Indien je wat interessants ziet, verbind me dan met je blikveld.*

Uxunrhad's Schim sprong van het zadel en trippelde met snelle passen richting een indrukwekkende toren die tegen de wallen was gebouwd. Uxunrhad voelde een koude bries snel langs zijn rug glijden. De bries leek te schitteren alsof het een wolkje van duizenden kleine witte sterretjes was.

IJSWIND

Het wolkje had Nachtsluiper bereikt, omhulde de kat slechts heel even en gleeed dan in verschillende richtingen uit elkaar. De zwarte kater was acuut ter plekke blijven staan, roerloos als een standbeeld.

Nachtsluiper? Wat gebeurt er? Waarom blijf je staan?

Ik ... ik kan niet bewegen, antwoordde Nachtsluiper.

Uxunrhad hoorde de lichte paniek bij zijn Schim.

Hoe bedoel je?

Zoals ik het zeg, ik kan me niet bewegen, ik heb geen controle meer over mijn eigen lichaam!

Uxunrhad draaide zich om zijn as en hield zijn beide armen geopend in de lucht.

‘Oké, Vrouwe, bedankt voor de demonstratie, laat de kat weer los alstublieft, we hebben geen kwade bedoelingen,’ zei hij met luide stem.

‘Heer Uxunrhad, wat gebeurt er toch? Waarom beweegt Nachtsluiper niet meer en tegen wie praat u eigenlijk?’ vroeg een onwetende Brewain.

Uxunrhad kon een lichte, triomfantelijke glimlach niet onderdrukken.

‘Ik praat tegen haar,’ wees hij naar één van de balkons op de toren.

Brewain volgde Uxunrhad’s blik en kon niet voorkomen dat zijn mond half openviel. Op het balkon stond een slanke vrouw hen gade te slaan. Ze droeg een witte schouderloze jurk en had blijkbaar geen last van de kilte die stilaan begon te ontstaan nu de zon bijna de einder had bereikt. Haar extreem lange, ijsblonde haar bewoog soepel op het ritme

van een niet-voelbare wind. Nog nooit had Brewain een dergelijke indrukwekkende vrouw gezien en hij merkte hoe zijn hart ongewild sneller begon te slaan.

De vrouw maakte een korte beweging met haar hand en Nachtsluiper was weer meester over zijn eigen lichaam. De Schim schudde het ongeloof uit zijn vacht en trippelde gehaast naar de betrekkelijke veiligheid tussen de paardenbenen.

'Dankjewel, Vrouwe, ik weet zeker dat ook u ons geen kwaad wil berokkenen,' riep Uxunrhad naar de raadselachtige vrouw.

De vrouw antwoordde in eerste instantie niet en bleef Uxunrhad met haar blik vasthouden. Ze leunde ontspannen met beide handen op de balkonrand.

'Dat zal afhangen van het doel van jullie bezoek, Uxunrhad!' sprak ze uiteindelijk.

Haar stem klonk verrassend warm in verhouding tot haar koele verschijning, vond Brewain. Het verbaasde hem dat de vrouw Uxunrhad leek te kennen.

'En wie is zij dan wel?' vroeg Brewain aan zijn leider.

'Deze vrouw is het doel van onze reis, mijn vriend,' grijnsde Uxunrhad.

9

'De Heks van Wind en IJs? Nooit van gehoord! Iemand van jullie misschien wel?' keek Biron vragend naar zijn kameraden.

Die haalden allen hun schouders op.

Wolkdanser, jij misschien wel? vroeg Biron aan zijn Schim.

Neen, sorry, ik kan me niet herinneren dat iemand haar ooit heeft genoemd.

'Aarycia, jij als voormalige Oppergodin hebt toch zeker toegang gehad tot heel wat meer informatie dan één van ons. Weet jij ook niet wie ze is? Je tijdgenoot blijkbaar wel, waarom zou hij anders een extreem guur land als Stormland ingaan om haar te ontmoeten?'

Aarycia knikte en sloeg met de palm van haar hand tegen haar voorhoofd. Droomvanger, haar Schim die al die tijd op haar schouder had gezeten, schrok van de snelle beweging en viel er bijna af. De steenuil zette zich schrap en kon met wat gewapper van zijn korte, krachtige vleugels alsnog zijn evenwicht bewaren.

'Ja, natuurlijk, nu weet ik het weer, ik heb een vage herinnering dat ik haar naam gehoord heb tijdens mijn opleiding!'

'Het gaat hem in eerste instantie niet om wat ze is, maar om wat ze ooit was,' kwam Entarr tussenbeide. 'De reden waarom jullie en wij nooit iets van haar gehoord hebben is omdat onze voorgangers dachten dat ze haar voorgoed

onschadelijk hadden gemaakt.'

'Niet alleen dachten ze dat, daar waren ze zelfs van overtuigd,' onderbrak Qruona haar tegenhanger, 'en dat is eigenlijk heel begrijpelijk. De regels opgenomen in De Geschriften van het Grote-Boek-van-Alles zijn onweerlegbaar. Wanneer de Oppergoden, als straf voor een misdaad tegenover De Geschriften, besluiten om je magische krachten te neutraliseren, dan zijn die krachten voor altijd verloren. Enkel wanneer je een onbaatzuchtige daad doet ter bevordering van het welzijn van Alles, kan een Oppergod beslissen om je magische krachten terug te activeren.'

'Wat had Evanora dan gedaan dat de waarden van de Geschriften ondermijnde?' verwoordde Biron de vraag die op ieders lippen hing.

Vooraleer ze verder ging met haar verhaal begon Qruona bedachtzaam rond de tafel te schrijden, haar lange, met gouddraad versierde zwarte gewaad achter zich aanslepend.

'Entarr en ik hebben heel wat tijd besteed aan het zoeken naar informatie over het verleden van Evanora. We zijn het er beiden over eens dat haar misdaad minimalistisch beschreven is. Als een futiele gebeurtenis, verstopt tussen de belangrijker en beter gekende feiten in de geschiedenis van Alles. We zijn het beiden oneens over de argumentatie en motivatie voor haar straf.'

Qruona stopte naast de Oppergod van Het Goede en bekeek hem met een vernietigende blik.

'Nietwaar, beste Entarr?' vroeg ze met een minachtende

IJSWIND

stem.

'Het is niet aan jou noch aan mij om de acties en besluiten van onze voorgangers in vraag te stellen,' verdedigde die zich.

'Wat was die argumentatie dan?' probeerde Biron de onenigheid tussen beide Oppergoden te neutraliseren.

'Men was tot de conclusie gekomen dat de Heks van Wind en IJs het evenwicht tussen Het Goede en Het Kwade in onbalans dreigde te brengen,' antwoordde Entarr. 'Haar magie werd te intens, haar krachten dreigden te sterk voor Alles te worden.'

'Je bedoelt dat Het Goede angstig werd van Het Kwade en besloot dat het gemakkelijker was om Evanora te verbannen. In plaats van de uitdaging aan te gaan en de balans weer te herstellen door ook de krachten van Het Goede te versterken,' sneerde Entarr's tegenhanger.

Entarr was ondertussen recht gaan staan, maar kon met zijn twee meter lange lichaam de slechts tien centimeter minder grote Qruona, geenszins intimideren. Hij keek in haar kastanjebruine ogen en las enkel maar haat. De spanning tussen de twee Oppergoden was te snijden en Biron probeerde het gesprek weer in de goede richting te krijgen.

'Hoeveel jaar is het geleden dat Evanora haar magische krachten werden ontnomen?' informeerde hij op een zo luchtig mogelijke toon.

'In Mensenjaren bedoel je?'

'Ja.'

Qruona dacht even na.

'Bijna vier eeuwen geleden,' verklaarde ze met een uitgestreken gezicht.

'Vier eeuwen?' riep Wallach verbaasd uit. 'Geen Mens wordt zo oud, wat is ze dan, een Elf?'

'Ze is gewoon een heks,' meldde Entarr droog.

'Maar, als Evanora geen magie meer kan uitoefenen, waarom noemen jullie haar dan nog steeds de Heks van Wind en IJs? En waarom is Uxunrhad dan naar haar op zoek? Wat voor waarde kan ze nog voor hem hebben in zijn zoektocht naar alleenheerschappij over Alles?' vroeg Biron zich luidop af.

Entarr en Qruona wisselden een snelle blik.

'Omdat ze sinds iets meer dan een Mensenjaar weer volledig in bezit is van haar magische krachten, Biron,' zei de Oppergodin uiteindelijk.

'Wat? Maar hoe dan? U zei zonet nog dat enkel een Oppergod haar krachten weer kan herstellen als ...'

Hij zweeg plotseling en keek in de lege blik van Qruona. *Slechts iets meer dan een jaar geleden, dat zou dus kunnen betekenen ...* dacht Biron ... 'Uxunrhad?' verwoordde hij zijn conclusie met een bang hart.

De stilte van de beide Oppergoden bevestigde zijn vermoeden.

10

Het was aangenaam warm in de grote hal omdat in alle vier muren een open haard brandde. Uxunrhad en Brewain deden zich te goed aan het eten en drinken dat hun gastvrouw hen had laten brengen. Nachtsluiper zat op de grond naast de stoel van Uxunrhad en kloofde aan de restanten van een schapenbout die zijn Schaduw hem had toegeworpen.

'Ik had je niet onmiddellijk herkend, gekleed in deze zwarte Schaduw outfit in plaats van in je Godentoga. Wat brengt jou naar deze gure uithoek van De Wereld, Uxunrhad?' sprak Evanora.

Ze was ervan overtuigd dat ze tot op zeker punt de reden wel degelijk wist waarom de ex-Oppergod juist nu hier ten tonele was verschenen. Uxunrhad deed nu eenmaal niet zomaar sociale bezoeken, tenzij hij er zeker van was dat hij daar een voordeel voor zichzelf zou kunnen uit halen. Maar ze moest deze voor de hand liggende vraag stellen om het gesprek op gang te brengen en hopelijk de exacte motieven voor Uxunrhad's onverwachte komst in haar vesting te achterhalen.

'Ik was toevallig in de buurt en was benieuwd hoe het met je ging sinds onze laatste ontmoeting,' antwoordde Uxunrhad droogjes, nadat hij een stuk brood had doorgeslikt.

Evanora wist waar de afvallige Schaduw op zinspeelde. Uxunrhad wou een spelletje met haar spelen maar Evanora